

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

Papagáj

Csak a papagájt nem tudtam megszokni. A többi énekesmadár szárnyrebbenése akkor is a vigasztalás mozdulataiból állt össze, ha a felkapott mag és a fej szakaszos idegjátéka az önzés mintázatához rajzolt újabb és újabb sorokat, mintha egy törékeny ágon hízna a zúzvara, mely gyönyörködteti a szemet, de a köd éhségéhez tartozik. Még és még. A kísérő téli füttyök, szárnyszólamok ezt a nyelvet beszélték, nem akartak semmiről meggyőzni. Az emberi nyelv gépi visszhangjai, melyek a torokban recsegést, a lélekben dörzspapír-hangot idéztek, nem az ismétlés csodáját, világteremtést és első nyelvet, hanem az értelmetlen felejtés kódját mintázták, egy elveszett lehetőséget a beszédre. Esténként nem voltak szavak. Úgy kellett a napnak hajnalá íródni, hogy a sötétben nem volt ott a fény emléke, nyál nélküli, száraz száj próbált hangokat formálni, de átbeszélni az éjszakát régóta nem volt cél. Papagáj rebbant a vállról a kalitkába. Ha a pokrócot rátették, levették, mondták, legyen éj és legyen nappal, lett éjjel és lett nappal, de nem lehetett látni, hogy az jó.

Uborka

Az uborkásüvegben a csemege
uborkaszeletek mindegyikének
apró szájnyílása lett, benne kis
tűhegyes fogak, úszkáltak, körben, mint egy
ismerős akváriumban. Ujjal halásztam
ki őket, próbáltam úgy megfogni,
hogy a farkrészüket érjem, de
minduntalan kicsúsztak a mutató
és a hüvelykujjam közül. Fark felől
tettem őket a számba, ficáinkoltak
a két ajkam között. Mikor
középen elroppantottam, megszűnt
a mozgás. Az egyiket fordítva tettem
be, érdekes, a harapásuk egyáltalán
nem fáj, inkább, mintha szopni
akarna egy kisállat, csiklandozták
belülről az ínyemet. Valami
szomorú kötelességet teljesítettem.